

Sygn. akt: I ACa 158/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krzysztof Depczyński (spr.)
Sędziowie:	SA Dorota Ochalska - Gola SO (del.) Dariusz Limiera
Protokolant:	st.sekr.sądowy Grażyna Michalska

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.**

przeciwko (...) **Szpitalowi Wojewódzkiemu w C. Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej z siedzibą w C.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 26 czerwca 2013r. sygn. akt I C 629/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej z siedzibą w C. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 158/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Płocku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przeciwko (...) Szpitalowi Wojewódzkiemu Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej z siedzibą

w C. o zapłatę kwoty 181 652,25-, złotych zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 181 652,25-, zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz kwotę 12 700,00-, zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne, a które dodatkowo są niesporne między stronami. W istocie spór w niniejszej sprawie ogranicza się do kwestii rozłożenia na raty należności dochodzonej przez powoda. Rozważając to zagadnienie Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że strona pozwana nie wykazała, aby zachodził szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 320 kpc. Ze złożonego wstępnego bilansu za 2012 r. wynika, że strona pozwana posiadała wielomilionowe zadłużenie, jednakże brak jest dokumentów na dzień wyrokowania, które pozwalałyby na aktualną ocenę sytuacji finansowej pozwanego Szpitala.

Również mimo deklaracji o chęci ugodowego załatwienia sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów w zakresie chociażby częściowej spłaty należności, czy też spłaty w ratach na rzecz strony powodowej. Okoliczności powyższe nie pozwalają na zastosowanie w niniejszej sprawie art. 320 kpc i rozłożenia chodzonej przez stronę powodową należności na raty.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 320 kpc, poprzez błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, iż w przypadku pozwanego nie zachodzą szczególnie uzasadnione przesłanki do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty;
- przepisów prawa materialnego, a konkretnie art. 5 kc poprzez niezastosowanie zasady kierowania się dobrem ogółu, troski o życie i zdrowie ludzi – pacjentów szpitala.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez rozłożenie należności na rzecz powoda na raty oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Art. 320 kpc stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, co daje tym samym możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem również uzasadnionych interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Szczególnie uzasadnione wypadki, które przemawiać mogą za zastosowaniem tej regulacji, zachodzą niewątpliwie w sytuacji, gdy chociażby ze względu na stan majątkowy pozwanego, zakres działalności, jaką prowadzi, przy uwzględnieniu źródeł i sposobu jej finansowania, spełnienie przez niego niezwłoczne lub jednorazowo zasądzonego świadczenia byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażało go na niepowetowane szkody.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że pozwany, na którym spoczywał w tym wypadku ciężar dowodu w zakresie wykazania zaistnienia okoliczności uzasadniających objęcie go w tej sprawie ochroną, jaką daje przepis art. 320 kpc, takich okoliczności w istocie nie wykazał. Załączone do sprzeciwu dokumenty nie obrazują faktycznej sytuacji finansowej pozwanego. Są to jedynie dwa wybranych dokumenty, które mają uzasadniać tezę o zadłużeniu pozwanego jednakże nie wskazują aktualnych przychodów i stanu kont strony pozwanej. Do apelacji strona pozwana ponownie załączyła podobne dokumenty z tym, że dodatkowo załączone zostało zestawienie rachunków, depozytów terminowych i kredytów. Niestety w ocenie Sądu Apelacyjnego te dokumenty również nie obrazują aktualnej sytuacji finansowej pozwanego. Dla zobrazowania swojej sytuacji finansowej pozwany Szpital nie powinien ograniczyć się jedynie do złożenia zestawienia kont z jednego i to wybranego dnia, lecz przedstawić takie zestawienie z okresu co najmniej kwartalnego. Przedstawienie zestawienia z ostatniego dnia miesiąca, kiedy stan kont jest zawsze najmniejszy, jest pewnego rodzaju dezorientacją i na pewno nie odzwierciedla rzeczywistych przychodów

pozwanego i rzeczywistej jego sytuacji finansowej. W świetle powyższego należy uznać, że pozwany nie wykazał, aby jednorazowa spłata narażała go na niepowetowane szkody, bądź też jakiegokolwiek szkody związane z realizacją podstawowego zakresu jego działalności, którą jest świadczenie usług medycznych. Znamienne jest, że mimo upływu roku od daty wydania orzeczenia przez Sąd I instancji do daty rozpoznania apelacji przez Sąd Apelacyjny strona pozwana nie widziała potrzeby przedstawienia dokumentów obrazujących jej aktualną i faktyczną sytuację finansową.

Niezasadne są również zarzuty odnoszące się do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 5 kc. Pozwany szpital cały czas deklarował chęć spłaty należności na raty, jednakże nie podjął w tym kierunku żadnych realnych działań. Ani przez Sądem I Instancji, ani przed Sądem Apelacyjnym pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że rozpoczął spłatę należności przypadających stronie powodowej. Wręcz przeciwnie działanie pozwanego nakierowane jest na przedłużenie postępowania i odroczenie możliwie jak najdłużej spłaty należności. Jak już wcześniej wskazano pomiędzy wyrokiem Sądu I instancji a datą rozpoznania apelacji upłynął ponad rok czasu. Gdyby pozwany był w istocie zainteresowany spłatą należności w ratach, to przez ten okres spłaciłby całą dochodzoną należność, gdyż w sprzecznie wnosił o rozłożenia zasądzonej należności na 10 rat. Skoro pozwany sam nie wypełnia swoich deklaracji, to trudno w takiej sytuacji mówić o naruszeniu art. 5 kc.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznając apelację za niezasadną, oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.

Z:

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

18.08.2014 r.